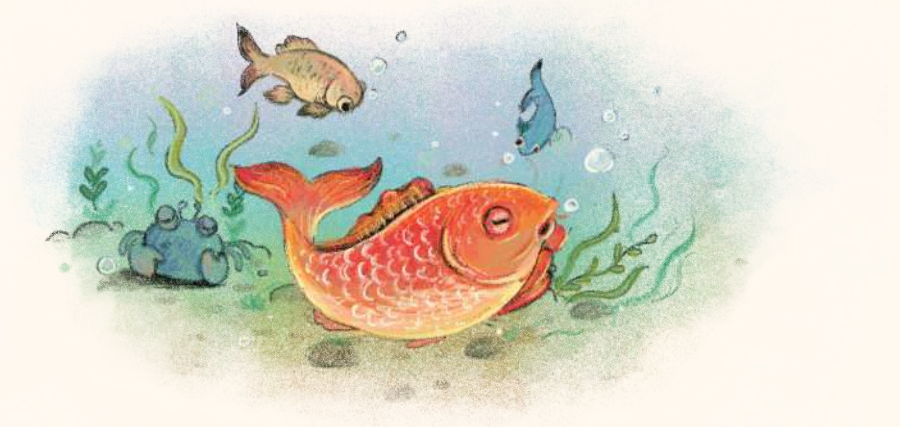
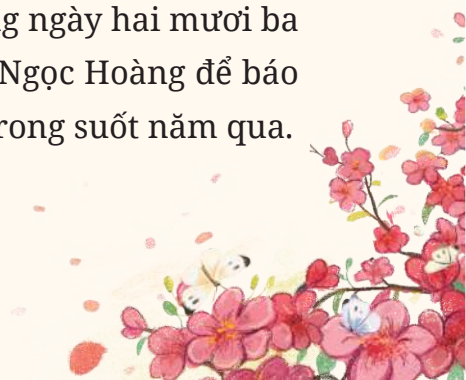

Chú Cá Chép béo phì

Ngày xưa ngày xưa, trong một cái ao nhỏ ở giữa vườn nhà ông Táo, có một chú Cá Chép béo phì, cực kì lười biếng. Mỗi ngày, Cá Chép chỉ biết nằm thẳng lưng dưới đáy ao và ngủ suốt cả ngày, không thèm bơi lội hay vui đùa gì sất.

Ông Táo, người giữ lửa trong bếp nấu và luôn bận rộn với đủ công chuyện, thường nhắc nhở Cá Chép rèn luyện sức khỏe để có thể hoàn thành nhiệm vụ quan trọng ngày hai mươi ba tháng Chạp. Đó là ngày ông cần lên chùa Ngọc Hoàng để báo cáo với Ngài những việc xảy ra ở hạ giới trong suốt năm qua.

Nhưng chú Cá Chép núng nính vẫn ngủ li bì, không dịch chuyển dù chỉ 1 nanômét. Những cái vây của chú ta đập diu, khoan thai theo từng nhịp thở “khòoo... khò...”

Ông Táo đi tới đi lui, tìm đủ mọi cách để đánh thức Cá Chép, lúc này đã ngủ say tới mức chảy cả dãi. Mọi nỗ lực, từ vỗ vây, thọc lét đến la hét đều không làm cá ta tỉnh ngủ.

Cuối cùng, Cá Vàng, người bạn thông minh nhất của ông Táo, nghĩ ra một cách. Cậu uốn mình, nhảy từ bể cá xuống ao của ông Táo, rồi ghé tai ông thầm thì:

“Ông ơi, ông hãy tìm anh Voi tới đây!”

Được lệnh của ông Táo, Voi nhanh chóng xuất hiện. Cá Vàng ngoắc vây, ra hiệu cho Voi và ông Táo lại gần mình. Cậu thầm thì to nhỏ; cả Voi và ông Táo nghe đến đâu là gật gù tán thưởng đến đó.

Sau đó, Voi vươn chiếc vòi dài và mạnh mẽ của mình ra, vục xuống mặt ao.

“Rột...tttt...”

Chỉ một loáng, nước rút xuống đến nửa ao.

Khi nước trong ao rút cạn xuống chỉ còn xâm xấp bụng Cá Chép, chú thấy vô cùng khó chịu, lật mình giãy đành đạch

liên tục rồi choàng tỉnh giấc. Chú hoảng loạn nhảy lên, cố gắng vẫy vùng để bơi đến chỗ nước còn đọng lại. Lúc này, chú cũng sức nhớ đến nhiệm vụ và quáng quàng “vất vây lên cổ” bơi như bị vịt đuổi và đến đúng thời khắc phải đưa ông Táo lên trời.

Khi ông Táo và Cá Chép lên tới Thiên Đình, dẫu hơi muộn giờ, nhưng Ngọc Hoàng vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Biết tội, Cá Chép run rẩy, khóc bù lu bù loa, hứa sẽ không bao giờ dám béo phì (và lười biếng nữa!)

Nghe xong, Ngọc Hoàng gật đầu, trán ngài nhăn lại như chiếc quạt giấy xếp nếp:

“Hứa được thì phải làm được nhé!”

Cá Chép im thít, đưa mắt cầu cứu ông Táo.

“Ta sẽ giúp người học cách tự lực cánh sinh.”

Giọng Ngọc Hoàng dịu lại và trán ngài giãn ra chút xíu.

Đến lượt Cá Chép và ông Táo cùng ngơ ngác nhìn Ngọc Hoàng.

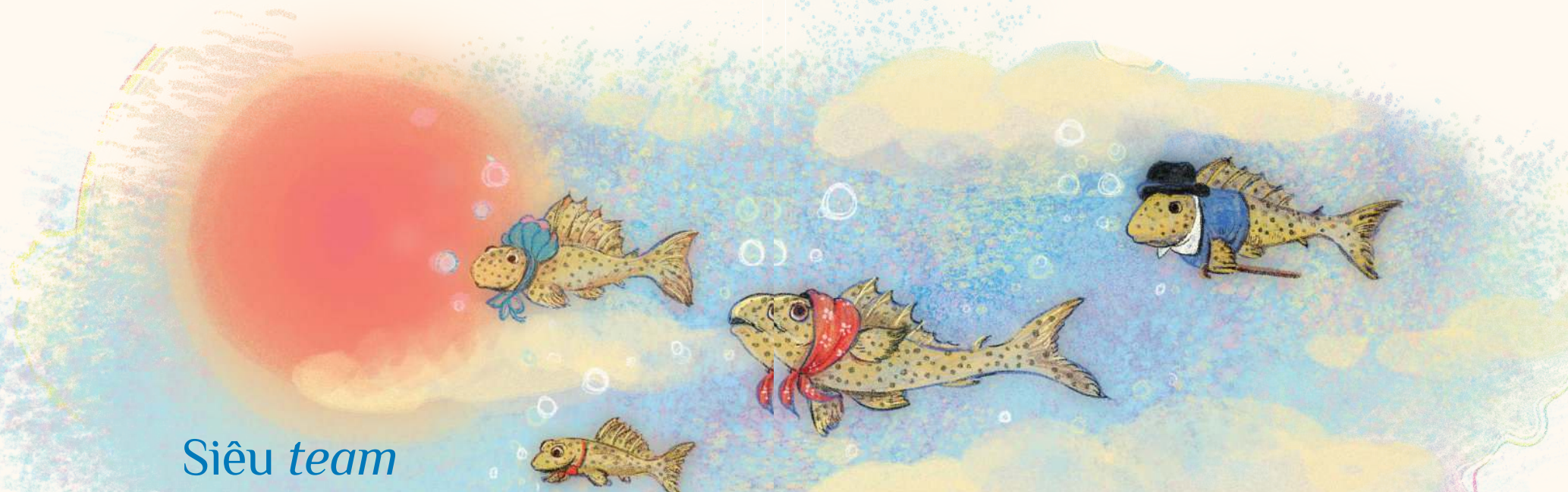
Trước vẻ kinh ngạc của mọi người, Ngọc Hoàng làm phép tạo ra một luồng ánh sáng rực rỡ chiếu xuống ao. Ánh sáng này vẽ ra những luồng nước đặc biệt cho Cá Chép bơi theo. Mỗi ngày, chú phải bơi ít nhất hai mươi vòng, vừa bơi vừa thực hiện các động tác uốn vây, chống đẩy, lắc bụng, lượn hông... dưới nước.

Ban đầu, Cá Chép thấy mệt mỏi và muốn bỏ cuộc. Nhưng nhờ ông Táo, Cá Vàng và Voi động viên, chú cố gắng luyện tập và thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn. Rồi Cá Chép cảm nhận được niềm vui khi bơi lội và trở nên nhanh nhẹn hơn bao giờ hết.

Giờ thì Cá Chép rất nóng lòng được chở ông Táo lên gặp Ngọc Hoàng đấy! Đợi đến Tết ông Công ông Táo nhé!

Siêu team “Cá Lau Kính sạch kìn kít”

Ở một thị trấn kì lạ tên là Lộnxộn, mọi thứ đều kì quặc và lộn xộn như chính cái tên của nó; có một dịch vụ cũng đặc biệt không kém là “Cá Lau Kính sạch kìn kít”.

Dịch vụ này do bà chủ Chùn Chụt mở ra. Chùn Chụt là cô cá lau kính vui tính với ánh mắt lấp lánh, cái miệng tuy nhỏ nhưng lúc nào cũng sẵn sàng ngoác rộng tận mang tai.

Đáng kể hơn cả, Chùn Chụt có tình yêu mãnh liệt với mọi thứ liên quan đến nước. Thành viên trong đội Chùn Chụt gồm

những chiến binh cá lau kính giỏi nhất vùng. Không, phải gọi chúng là những “siêu anh hùng dọn dẹp”!

Đầu tiên là Ngài Hút Sạch Bách – Quý ông cá lau kính lịch lãm luôn đội mũ chóp và đeo kính một bên; kế đến là Quý bà Nhồm Nhoàm – nàng cá lau kính thanh lịch yêu thích những mẫu vụn ngon lành; và Quàng Quạc – nhóc cá lau kính nhỏ nhất nhưng có giọng vang hết hồn và cũng là hoạt náo viên của đội.

Một buổi sáng đẹp trời, cư dân Lộnxộn thức dậy, bất ngờ khi thấy phía trước, phía trên, phía sau nhà và cửa hàng của họ chi chít những tờ quảng cáo. Trên đó ghi dòng chữ: